

Hồi Thứ Hai Mươi Bốn

HẮC Y LÃO NHÂN XUẤT HIỆN

Ban đêm!

Trời không trăng không sao, màn đêm dày đặc, mây đen giăng kín.

Nơi phân tỏa huỳnh kỳ của Phi Long bảo đèn đuốc sáng choang nhưng bên trong thì rất mờ ảo, có vẻ thần bí.

Tiểu Tà và A Tam đã cải trang giả làm Hắc y sát thủ nhẹ nhàng bay qua đầu tường.

Một luồng gió nhẹ phớt qua, hai bóng đen giống như hai con mèo lướt về phía trái chánh điện.

Trên cao trông xuống thấy có rất nhiều vệ binh đi lại canh gác nghiêm mật.

Tiểu Tà từ trên cao nhảy xuống trong tư thế rất nhẹ nhàng.

Tiếng hát của một vệ binh vang lên:

– Ai? Hãy mau ra mặt!

Tiếng hét chưa dứt, tên vệ binh đã bị đánh gục xuống đất ngay tức khắc.

A Tam nhanh chóng thi triển khinh công lao theo, tạt ra cửa không chế mấy tên vệ binh canh giữ nơi đây.

Chỉ loáng mắt hai người đã làm chủ gian chánh điện rộng lớn.

Nhưng không đầy một phút sau đã xuất hiện bảy tên vệ binh tay lăm lăm trường kiếm.

Bảy cây trường kiếm xuất kích, nhanh chóng chia ra bảy hướng, đồng hợp công Tiểu Tà khí thế rất mãnh liệt.

Bọn người này xem ra không phải tầm thường nhưng so với Tiểu Tà thì chẳng thấm vào đâu. Một cái xoay người thần kỳ liên hoa triển khai thân pháp, chân đạp ngu hành phân vị, thân hình đảo đông ngả tây như kẻ say rượu, xuất thủ nhanh như điện xẹt.

Chỉ nghe mấy tiếng ư hự vang ra yếu ớt, bảy tên vệ binh đã lăn quay ra đất mê man.

Tiểu Tà đắc ý nói một mình:

– Nếu cứ từng người nhảy ra thì tránh khỏi đánh động cho bọn chúng tìm đường núp. Ta sẽ tìm bọn đầu lĩnh trừ đi không khó gì.

A Tam nhắc nhở:

– Bọn chúng nó ẩn núp không ít, hãy đề phòng chớ ham chiến đấu.

Bỗng có tiếng kêu to:

– Có thích khách! Có thích khách!

Tiếng báo động vừa vang lên lập tức có những tiếng rộn rịp, tiếp theo những đoàn người từ trong kéo ra, đèn đuốc giáo mác sáng ngời.

Tiểu Tà và A Tam tiến lên thêm nhà chính điện chuẩn bị nghênh địch.

Không bao lâu nhân mã trong phủ đã tề tựu đầy đặc trước đại sảnh vây lấy Tiểu Tà và A Tam.

Một trung niên hán tử đôi mắt mở to dữ như chó sói, lạnh lùng hét:

– Thích khách nào dám xâm nhập phân tọa huỳnh kỳ của Phi Long bảo?

A Tam vùng tay:

– Các người ỷ đông bắt nạt người ta phải không?

Hán tử mặc áo đỏ hung hăng nói:

– Chúng bay là đồ con nít cũng bày đặt lý sự. Bốn bảo hôm nay sẽ bắt các người chặt ra trăm mảnh.

A Tam cười lớn bước tới vung cây hàn thiết đao, hào quang tua tủa bao quanh. Phút chốc đã có sáu tên vệ binh bị khống chế trong làn đao của hắn.

Thực ra A Tam xuất thủ chỉ nhằm mục đích uy hiếp tinh thần, làm cho đối thủ khiếp sợ không dám xông lên.

Hồng y hán tử cũng sợ hãi la lên:

– Hợp công chống địch!

Những thanh trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ nhanh chóng phản công.

Nói về hồng y hán tử này võ công cũng cao cường không kém. Tiểu Tà và A Tam phải hợp công chống đỡ đám đông vệ binh.

Bỗng từ trên không có mấy bóng hắc y bay đến như cánh đại bàng chớp nhoáng tiến công về phía bộ hạ của Phi Long bảo.

Tiểu Tà và A Tam thấy kỳ lạ, ngơ ngác đứng nhìn nghĩ thầm:

Bọn hắc y này từ đâu đến? Tại sao lại giúp chúng ta?

Chỉ trong giây lát hơn trăm bộ hạ của Phi Long bảo đã bị hạ.

Tiểu Tà vẫn mặc kệ bọn chúng không hỏi đến.

Một tên trong bọn chúng đã ra lệnh rút lui.

Tiểu Tà không để lỡ cơ hội, lập tức đuổi theo, dùng thủ pháp điều luyện khiến một tên hắc y không tránh kịp bị lột khăn che mặt xuống.

Mấy tên hắc y còn lại không biết Tiểu Tà có cử chỉ như vậy, lấy làm lạ cấp tốc quát lui.

Tiểu Tà cười nhạt dùng thủ thuật càng thêm nhanh chóng, bóng chưởng tung

lên, cố ý bắt trọn ổ bọn này để tìm hiểu tung tích.

Bọn hắc y này biết rõ võ công của Tiểu Tà không phải tầm thường, nên quay lại đối địch hợp công kích vào Tiểu Tà.

Liên tiếp mấy chiêu như vu bão, Tiểu Tà nhất thời không cẩn thận bị chiêu phong của đối phương áp tới phải thối lui.

Bùng.

Rốt cuộc Tiểu Tà yếu thế bị kích trúng ngã rạp vào vườn bông, bọn hắc y không truy kích nữa, thừa cơ hướng về mái điện bay đi.

Tiểu Tà lồm cồm ngồi dậy, không hiểu sao trong thiên hạ lại có nhóm người kỳ lạ như vậy, võ công khó lường, còn hành động thì không phân biệt chính tà. Khi thì đánh khi thì giúp, mà đâu phải một lần nơi nào hấn đến thì bọn chúng có mặt.

– Không lẽ lại là La Sát hòa thượng? Nếu không thì tại sao phải dùng khăn bịt mặt? Ngược lại La Sát hòa thượng với ta có thù oán tại sao họ lại giúp ta? Bên trong chắc có nhiều sự cố bí mật gì chăng?

Tiểu Tà suy nghĩ mãi mà chẳng ra nguyên do, chốc chốc lại lắc đầu vỗ trán mà cười.

A Tam suy đoán:

– Theo em nghĩ bọn chúng nó giúp đỡ chúng ta chỉ vì đối thủ chúng ta là Phi Long bảo!

Tiểu Tà nói:

– Cũng không đúng! Trong trận vừa rồi, chúng không giết một bộ hạ nào của Phi Long bảo, mà chỉ đánh cho xui thôi. Như vậy đâu phải kẻ thù của Phi Long bảo?

A Tam nói:

– Em để ý thấy thân pháp bọn này không phải là La Sát hòa thượng!

Tiểu Tà hỏi:

– Vậy chúng thuộc môn phái nào đây?

A Tam nói:

– Có thể là một nhóm người thuộc môn phái Trung nguyên.

Tiểu Tà cười:

– Cũng may chúng đến đây không phải để quyết chiến nếu không thì chiếc trường kiếm đã xảy ra ác liệt rồi.

A Tam cười nhạt:

– Muốn là cái gì cũng được. Dù sao chuyện cũng qua rồi. Người cũng đi hết rồi, càng suy nghĩ chỉ càng thêm đau đầu thôi.

Tại một sơn cốc trụ sở chính của Cái Bang, trước mặt là những hàng trúc rậm dày đặc.

Hàn Trúc ăn mặc tươm tất, đang chờ đợi Tiểu Tà.

Cuối cùng một tên tiểu ăn mày đã dẫn Tiểu Tà và A Tam đến chánh thất tổng đàn Cái Bang.

Hàn Trúc gặp lại Tiểu Tà thì vui mừng khôn tả reo to:

– Dương Tiểu Tà! A Tam! Rốt cuộc hai người đã đến. Thật là cảm kích vô cùng.

Lập tức Hàn Trúc thò tay vào túi lấy ra một tờ giấy muốn giao cho Tiểu Tà nhưng nghĩ Tiểu Tà không biết chữ nên khựng lại, cả hai nhìn nhau cười:

Tiểu Tà hỏi:

– Giấy gì vậy?

Hàn Trúc nói:

– Đây là thơ của em tôi gửi đến.

Tiểu Tà háy mắt:

– Là Tiểu Linh sao? Tôi thấy lành ít dữ nhiều rồi!

Hàn Trúc cười:

– Trong thơ em tôi chỉ muốn gọi Dương huynh trở về. Tiểu Thất có thể theo Siêu Vô Hạng ra trận, chỉ còn lại một mình A Tứ quản lý quán Thông Thực không xuể.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Tiểu vương gia muốn đi đánh giặc sao?

Hàn Trúc nói:

– Trong thơ thì như vậy. Có lẽ không sai.

Tiểu Tà hỏi:

– Đánh giặc à? Đánh với ai? Không lẽ phiên bang tạo phản?

Hàn Trúc gật đầu:

– Cái Bang có tin là phiên bang tập trận, Thái tử Phiên bang dẫn quân xuất chiến, xâm phạm biên cương.

A Tam kêu lên:

– Đánh giặc? Nói đánh là đánh sao?

Hàn Trúc luận:

– Có thể sai lầm nơi phiên bang, còn lại chuyện Dương Chính nữa!

Nghe nói đến Dương Chính, Tiểu Tà nổi nóng lên nói:

– Dương Chính chắc đã làm việc gì quỷ quái để ghẹo Phiên bang xuất chiến?

Hàn Trúc nói:

– Nghe nói ông ta đã cử cưỡi xâm nhập Phiên bang vì chuyện gì đó, cho nên mới xảy ra sự cố này. Nói về phiên bang thì trước kia đã dòm ngó Trung nguyên nay mới có cơ hội xâm lấn, gây chiến.

Tiểu Tà hỏi:

– Còn tình hình quán Thông Thực, nơi thành Thái Nguyên có xảy ra biến cố gì không?

Hàn Trúc xem thơ rồi đáp:

– Trong thơ em ta có nói Dương Kiên đã lén lút đến dòm ngó quán Thông Thực, e rằng quán Thông Thực sắp tới có nhiều bất lợi.

Tiểu Tà tính ra thì Dương Chính ngấm mình trong thùng thuốc nước đã được hai tháng rồi. Vả lại Dương Sơn Kiệt thế nào cũng vì Dương Phong tìm hấn mà thanh toán. Nếu Dương Chính hiểu được đã bị hấn gạt nhất định phải nổi nóng vô cùng. Đến lúc đó quán Thông Thực chắc chắn nguy to rồi.

Tình thế này hấn không thể cách nào bỏ mặc quán Thông Thực cho Tiểu Linh được! Phải trở về thôi!

Tiểu Tà nói với Hàn Trúc:

– Xin Hàn huynh viết thư hồi đáp cho Tiểu Linh biết tôi sẽ trở về!

Hàn Trúc vui vẻ:

– Được! Tôi sẽ thông báo cho em tôi, còn bây giờ hai người tính đi đâu vậy?

Tiểu Tà nói:

– Trở lại Phi Long bảo tổng đàn huỳnh kỳ!

Hàn Trúc ngạc nhiên:

– Huỳnh kỳ không giống như xưa, cao thủ rất nhiều. Tiểu bang chủ, anh... hay là để tôi cùng đi?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Chuyện này Cái Bang không được nhúng tay vào. Nếu anh đến đó toàn bộ sẽ náo động. Cứ yên tâm. Tôi đã có kế hoạch chỉ cần vung tay nhẹ một cái mọi việc sẽ tốt đẹp.

Hàn Trúc vẫn không yên tâm:

– Nhưng mà huỳnh kỳ tổng đàn cao thủ quá nhiều.

Tiểu Tà vỗ vai Hàn Trúc trấn an:

– Cứ yên tâm đi! Nếu không đánh lai chúng thì chạy trốn cũng không sao. Vả lại Phi Long bảo cũng không phải là tà phái, bọn chúng cũng không dám ăn hiếp chúng ta đâu.

Hàn Trúc bất đắc dĩ nói:

– Tôi vẫn hy vọng hai người nên cẩn thận một chút.

o O o

Đại sảnh tổng đàn Phi Long bảo, bao quanh toàn cây cổ thụ, cảnh là rườm rà.

Một lá cờ thêu hình chữ rồng phất phơ trước gió sân đại sảnh, trông rất linh động.

Tiểu Tà và A Tam giả trang hắc y, trường kiếm mang theo mình, đường chính chính đi vào cửa chánh.

Tiểu Tà cười lớn nói:

– Có thích khách đến viếng đây!

Lập tức bộ hạ huỳnh kỳ trên dưới trăm người kéo đến, ai cũng chuẩn bị tư thế tác chiến.

Một người y phục màu vàng thân mình cân đối, sức mạnh phi thường, cầm cây trường đao độ ba mươi tuổi, có thể là Huỳnh kỳ quần chủ, thân pháp rất mau lẹ phóng ra.

Tiểu Tà trông thấy biết ngay là quần chủ Hà Thủ Khai.

Qua một vòng quan sát, Hà Thủ Khai cảm thấy như còn thiếu cái gì vội hỏi:

– Chỉ có bấy nhiêu người thôi sao?

Tiểu Tà khinh khỉnh:

– Tôi lại cứ tưởng có đại nhân vật nào xuất hiện chứ, thật là buồn cười!

Hà Thủ Khai lạnh lùng:

– Người năm lần bảy lượt đối lập với bốn bảo. Thật ra bốn bảo có thù oán gì với người đâu?

Tiểu Tà cười:

– Nhiều lắm. Nhiều đến nỗi đếm không hết. Các người chuyên ỷ thế hiếp người hành động phi chính nghĩa.

Hà Thủ Khai nói:

– Thì ra người cố tình đến đây để gây rối. Phi Long bảo đâu phải chỗ để cho người đùa giỡn.

Tiểu Tà mắng:

– Đừng lắm chuyện! Chuẩn bị giao đấu đi!

Hà Thủ Khai không dám khoe khoang cầm trường đao vẽ ra một đạo ngân hồng chỉ ngay Tiểu Tà lấy tĩnh chế động.

A Tam phẫn khởi nói:

– Bây giờ chúng ta bắt đầu thi đua có được không?

Tiểu Tà nói:

– Người chờ bọn hắc y ra tay mới được bắt đầu!

Tiểu Tà chiếu theo kế hoạch hữu chưởng cử lên quở một vòng nói:

– Lên!

Tiếng nói vừa dứt, bọn Phi Long bảo đã vội thối lui vì tưởng rằng đằng sau chắc có phục binh.

Được một lúc không thấy động tĩnh gì ai nấy đều sức tỉnh.

A Tam nhìn Tiểu Tà có chút trách móc, tại sao giả cách ra hiệu lệnh làm chi cho vô hiệu nghiệm.

Tiểu Tà ý lên một tiếng, lập tức đưa mắt nhìn chung quanh, bốn phía vắng tanh không có một bóng người.

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Số hắc y này có phải muốn ta thất vọng không?

Tay phải tiếp tục quơ lên nói:

– Lên!

Vẫn không có động tĩnh gì, A Tam nhìn ngay Tiểu Tà giục:

– Mau dùng sức đi! Tại sao chưa thấy một hắc y nào xuất hiện.

Tiểu Tà liên tiếp la hét, nhưng vẫn vô hiệu lực. Còn bọn bộ hạ Phi Long bảo được trận cười thỏa thích vì cứ ngỡ đang xem một con khỉ hát trò.

Hà Thủ Khai cười:

– Nếu sợ rồi thì mau quỳ xuống cầu xin đi! Phi Long bảo tuyệt không làm khó dễ ai hết.

Tiểu Tà như không thềm để ý đến câu nói này quay nhìn A Tam nói:

– Xem ra đêm nay chỉ có hai ta thôi, bọn hắc y thật không tin nổi.

A Tam nói:

– Cũng được! Chúng ta có thể thay mặt chúng nó một lần!

Chỉ trong nháy mắt bọn bộ hạ của Phi Long bảo đã chia nhau bốn phía áp tới.

Một người mặc áo đạo sĩ, trường kiếm phạt tới như linh xà. Một người khác hay tay to lớn, đầu đội mu xanh. Hai người này chính là Tổng hộ pháp Kiếm bình quang và tổng quản Hồng Anh.

Hai nhân vật cao thủ xuất hiện, nhất thời đã tạo khí thế cho bọn bộ hạ của Phi Long bảo thêm uy phong.

Tổng quản Hồng Anh nhận ra Tiểu Tà hét to:

– Dương Tiểu Tà! Là người?

Mấy năm trước Tiểu Tà đã một lần đại náo Phi Long bảo, tổng quản Hồng Anh vẫn chưa quên!

Tiểu Tà cười:

– Hồng Anh Tổng quản quả không lầm!

Hồng Anh Tổng quản hỏi:

– Những cử chỉ vừa rồi của người muốn phỉnh gạt bốn bảo là có dụng ý gì?

Tiểu Tà nói:

– Không phải là phỉnh gạt mà là để làm dịu bớt uy phong của các người thôi. Thực ra chúng ta đến đây không phải mục đích để giao đấu.

Hồng Anh lại hỏi:

– Dương thiếu hiệp! Không biết người cùng bốn bảo có xích mích gì mà năm lần bảy lượt đến gây sự?

Kiểm Bình Quang xưa nay cũng từng chịu thiệt thòi dưới tay Tiểu Tà nên rất căm hận nhìn Tiểu Tà nói:

– Dương Tiểu Tà! Người vô cớ gây thương tổn cho đồ đệ ta, e rằng hôm nay người phải để lại chút đỉnh gì để đền tội.

Tiểu Tà cười:

– Để cái gì? Một cánh tay được không?

Vừa nói Tiểu Tà vừa đưa cánh tay ra, quơ quơ trước mặt, nửa thách thức nửa chấp nhận đề nghị.

Kiểm Bình Quang tức giận vung kiếm lên, chuẩn bị xông vào Hồng Anh la lên:

– Kiếm hộ pháp! Hãy khoan đã! Mọi chuyện phải sáng tỏ rồi sẽ trừng phạt cũng không muộn!

Hồng Anh ôn tồn:

– Bốn bảo xem ra không có làm gì lỗi đạo với giang hồ võ lâm. Cử chỉ của thiếu hiệp làm cho lão phu vô cùng khó hiểu.

Tiểu Tà nói:

– Chính vì chỗ khó hiểu này mà Phi Long bảo các người mới an toàn hành sự từ trước tới nay.

Hồng Anh cau mày:

– Trong bảy ngày liên tiếp, Dương thiếu hiệp quấy nhiễu nhiều huỳnh kỳ gây thương tích cho đệ tử của bốn bảo không ít, chứng tỏ đang cảnh cáo bốn bảo. Nhưng không biết về chuyện gì?

Tiểu Tà đắc ý nói:

– Truyện này từ trước tôi đã có nói với Hà Thủ Khai, xin cứ hỏi lại thì rõ!

Hồng Anh đưa mắt nhìn Hà Thủ Khai hy vọng hắn sẽ trả lời.

Hà Thủ Khai chấp tay:

– Bẩm tổng quản! Dương Tiểu Tà trong ý muốn nói bốn bảo quá uy phong nên gai mắt.

Kiểm Bình Quang nổi giận:

– Phi Long bảo có uy phong thì có liên can gì đến người?

Tiểu Tà cười nhạt:

– Các người cứ tự xét lấy mình đã.

Hồng Anh không muốn hai người cãi vã nên can:

– Theo ý của Dương thiếu hiệp thì hình như bốn bảo có gì quá đáng. Nhưng lão phu tự thấy bốn bảo quản thuộc hạ rất uy nghiêm nhất định không náo loạn trong võ lâm. Dương thiếu hiệp nên chỉ rõ những khuyết điểm để Phi Long bảo khắc phục.

Tiểu Tà gằn giọng:

– Có hoặc không tốt hơn là người của Phi Long bảo tự xét.

Hồng Anh vốn biết người của Tiểu Tà mỗi lời nói ra khiến người khác không khóc cũng cười nên hòa hoãn nói:

– Dương thiếu hiệp cứ thật rành nói ra, đừng ngần ngại gì cả.

Tiểu Tà gật đầu:

– Phi Long bảo dù uy phong cỡ nào, cũng không nên chọc ghẹo bạn của tôi. Đừng vì uy phong mà chèn ép người quá đáng.

Hồng Anh như hiểu ý của Tiểu Tà nói:

– Xin thiếu hiệp cứ nói thẳng! Bốn bảo đã chèn ép ai?

Tiểu Tà nói:

– Cái Bang đệ tử!

Hồng Anh không hiểu:

– Theo tôi thì người của bốn bảo với Cái Bang chưa từng xung đột?

A Tam nói lớn:

– Lão già này đã phạm sai lầm nghiêm trọng rồi mà vẫn chưa biết sao?

Tiểu Tà tiếp:

– Phi Long bảo chiếm Trường giang thủy vận, người của Cái Bang ăn gì đây? Không nghĩ đến tình võ lâm tương giao cùng ra làm ăn với nhau, chỉ nghĩ đến quyền lợi bản thân chèn ép người chết. Muốn đệ tử Cái Bang chết rã hay thu phục họ đầu quân bằng cách tước đoạt miếng cơm thừa của họ?

Hồng Anh bây giờ đã hiểu rõ hành động của Tiểu Tà xuất phát từ đâu rồi, lập tức chấp tay:

– Lão phu thật tối tăm, phạm sai lầm mà không thấy, nếu không phải Dương thiếu hiệp chỉ bảo thì vạn kiếp vẫn bất tuân mệnh trời đất rồi.

Tiểu Tà nói:

– Nếu đã thấy lỗi lầm rồi thì tốt quá.

Hồng Anh nói:

– Phi Long bảo to lớn cỡ nào cũng không dám đối lập với Võ lâm. Cái Bang cùng là võ lâm đồng đạo cũng là một chánh phái giang hồ. Hôm nay được thiếu hiệp nhắc nhở, đồng thời thiếu hiệp cũng đã từng cứu giúp bảo chủ, tình này khác gì tái tạo Phi Long bảo?

Kiểm Bình Quang nghe nhắc đến bảo chủ, lập tức tỏ thái độ hòa nhã, chấp tay nói:

– Dương thiếu hiệp cứ an tâm! Nếu sau này còn không thấy Phi Long bảo sửa lỗi, thì xin cứ tìm lão phu hỏi tội!

Tiểu Tà khoác tay:

– Biết được Phi Long bảo tận tình như vậy, tôi đâu dám đến quấy phá. Bây giờ mọi việc đã sáng tỏ, tôi xin cáo từ.

Hai người phút chốc đã rời khỏi đường núi, hướng về thành Thái Nguyên chạy đi.

o O o

Mùa xuân đã đến.

Thành Thái Nguyên lúc này tuyết vẫn chưa tan.

Tiểu Linh qua một thời gian khá âu lo lắng cho công việc của quán Thông Thực thân thể gầy đi ít nhiều, đôi mắt thâm sâu.

Nàng gửi thư bằng chim bồ câu đến tổng đàn Cái Bang đến nay đã hơn mười ngày. Tiểu Tà đã tin cho biết sẽ nhanh chóng trở về, tại sao lại chậm trễ như vậy? Dù cho đường xá xa xôi, từ Giang Nam đến Thái Nguyên chậm nhất cũng chỉ bảy ngày là nhiều.

Lúc này A Tam và Tiểu Tà cũng đã về đến ngoại thành nhưng chưa có tin

báo.

Bỗng có một thương gia chạy từ ngoài vào quán nói:

– Tiểu Tà bang chủ và A Tam đã về tới!

Tiểu Linh mừng đến run lên nói:

– Tiểu Tà về rồi à? Các anh thấy chắc chắn sao?

– Đã về rồi.

Tiểu Linh la lớn:

– A Tứ! Tiểu Thất! Tiểu Tà và A Tam đã trở về rồi!

Cả quán náo động lên, Tiểu Thất và A Tứ nhanh chân chạy ra ngoài đón rước.

Tiểu Linh đứng chờ nơi cửa, không thấy Tiểu Tà đâu buồn bã nói:

– Có về thật không vậy?

A Tứ nhìn khắp nơi cũng không thấy cau mày nói:

– Tại sao lạ lùng như vậy?

Tiểu Thất đoán:

– Có lẽ vẫn còn ở ngoài thành. Tiểu Linh! Chúng ta cùng ra đón về một lúc!

A Tứ nhìn lên trời, ánh nắng ban mai tỏa ra những tia sáng êm dịu, điểm vào mắt mọi người nỗi nhớ mong.

A Tứ cần nhần:

– Tiểu bang chủ thật kỳ lạ! Đi hơn một tháng rồi, khi trở về cũng chẳng báo trước.

Tiểu Thất cười:

– Trở về thì tốt rồi! Chỉ sợ ở không chẳng có việc gì làm lại bày trò chọc phá người ta gây trở ngại thôi.

Thật ra Tiểu Tà như một con chim sổ lồng không ai biết đâu mà nói. Hôm nay trở về có dắt theo một con lừa, tay cầm một bầu rượu.

Tuy không nói ra nhưng cả Tiểu Tà và A Tam ai cũng nôn nóng về thành Thái Nguyên.

Nhưng vừa bước vào cửa thành, đã nghe có tiếng hét rất lớn:

– Bắt lấy nó!

Mười mấy tên lính gác, tay cầm trường đao áp tới chân thành.

Dương Kiên mình mặc áo cẩm bào, xuất hiện tại chỗ khoanh tay đứng nhìn.

Tiểu Tà và A Tam biết có chuyện này xảy ra, nhìn Dương Kiên lạnh lùng nháy mắt Tiểu Tà thầm nghĩ: “Có thể chuyện của Dương Chính đã bị bẻ hoặc có

thể Dương Sơn Kiệt đã tìm đến đây trả thù cho Dương Phong”.

Tiểu Tà tròn mắt cười khi:

– Dương đại nhân! Ngài vô cớ cản đường đi của bốn bang chủ, có phải vì đầu gối ngứa, muốn tìm bốn bang để được quỳ hả?

Dương Kiên cười:

– Dương Tiểu Tà! Người hôm nay cũng phải hiểu rõ bốn chức hôm nay đến đây thì chắc chắn có đủ bằng cớ để bắt người!

Tiểu Tà khi dễ:

– Tôi không hiểu! Hoàng thượng là bạn của tôi, ngài dám ghẹo đến tôi có lẽ ngài chán sống rồi.

Dương Kiên giận dữ:

– Bây giờ ta bắt người hỏi tội, còn người cứ tự xét là tội gì sẽ rõ.

Tiểu Tà vẫn cười ngạo:

– Thông thường phạm tội rất dễ quên hành động của mình. Tôi thì trí nhớ lại hơn kém, vậy xin ngài cứ nói rõ ra đi!

Dương Kiên cười đắc ý:

– Muốn ta nói cũng được! Người đả thương phó thống lãnh Dương Phong lại phóng hỏa đốt Tây cung. Hai tội ấy đủ bắt người xử trảm rồi!

Tiểu Tà lúc này mới hiểu rõ. Quả nhiên Dương Phong đã bình phục thương tích và khai báo rõ ràng. Chuyện này thật khó biện minh nên cười mỉa mai:

– Dương Phong cũng là đứa ham mê sắc dục, bị tôi trừng trị cũng là chuyện thường. Hắc muốn trả thù tôi là đương nhiên.

Dương Kiên nói:

– Dương thống lãnh đa hạ lệnh bắt tôi, tốt hơn người nên ngoan ngoãn chịu khốn để khỏi bị hành hạ.

Tiểu Tà tròn mắt:

– Ông tưởng tôi sợ ông sao?

Dương Kiên khi dễ:

– Rất ít người chịu nổi bốn chức qua mười chiêu.

Tiểu Tà cười lớn:

– Được! Ông cứ ta tay xem!

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã như con cọp vùng lên, thân pháp thủ pháp nhanh như chớp làm cho chẳng những Dương Kiên khiếp sợ mà cả bọn thuộc hạ cũng kinh hãi thối lui.

Dương Kiên phản ứng không kịp bản thân như một con diều giấy bay tạt vào

cửa thành.

Một tiếng thê thảm vang lên, Dương Kiên đã dán chặt vào cửa thành, khoe miệng rỉ máu bất tỉnh.

Tiểu Tà tiếp tục trở lại lưng lừa, vỗ tay nói:

– Mười chiêu! Thiên hạ không chịu nổi mười chiêu e rằng chỉ có đứa háo sắc Dương Phong mà thôi.

A Tam kêu lên:

– Tiểu Tà bang chủ! Một chút đỉnh sức lực như vậy để em ra tay cũng đủ rồi, bang chủ đâu cần phải nhọc sức như vậy!

Tiểu Tà cười nhạt:

– Được rồi! Còn lại mấy tên bộ hạ, ta giao cho người xử lý đấy!

A Tam reo lên:

– Tuân lệnh!

Tức thì A Tam song chưởng tung ra sử dụng Đại bi chưởng pháp, hào quang tua tủa một vùng, đánh nhào cả bọn thủ hạ của Dương Kiên chỉ trong nháy mắt.

Mười mấy tên binh sĩ cầm trường đao té nằm ngổn ngang.

A Tam thu hồi chưởng lực, thản nhiên nói:

– Mặc kệ chúng nó! Chúng ta nhập thành đi!

Tiểu Tà cười ha hả cầm bầu rượu nốc một hơi dài tiếp tục điều khiển con lừa lên đường.

Nhưng vừa đi được mấy bước đã nghe tiếng hét vang đến:

– Bắt chúng nó lại!

Tức thì mấy chục tên thậm chí đến mấy trăm binh sĩ, tay cầm binh khí chạy ra ngoài cổng thành, Người cầm đầu chính là giang đầu phu.

Tiểu Tà và A Tam bị mấy trăm thuộc hạ giang đầu phu vây kín, dù cho can đảm thế nào cũng phải nao núng.

Tiểu Tà tức giận vô cùng:

– Các người thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Muốn giống như những tên kia ngủ một giấc ngàn thu?

Giang đầu phu hét lên:

– Các người thật chẳng biết trời cao đất rộng là gì! Luôn cả pháp luật triều đình cũng xem như không!

Dứt lời phất tay ra lệnh cho thủ hạ:

– Tiến lên!

Giữa lúc đó có tiếng hét vang lên Tiểu Linh như từ trên trời rơi xuống trước

mặt Giang đầu phu hét lên:

– Dừng tay!

Bỗng thấy một giai nhân đẹp như tiên nữ xuất hiện, Giang đầu phu và cả bọn thủ hạ đều khựng lại trở mắt nhìn, thậm chí chúng còn ngỡ là tiên nữ hạ phàm.

Không bao lâu giang đầu phu trấn tĩnh lại, nhận ra tiểu cô nương này là người của quán Thông Thực, nên gượng cười:

– Tiểu cô nương! Chuyện không có liên quan đến cô nương, xin chờ xem vào! Nếu không bốn chức sẽ khép cô nương vào tội đồng lõa.

Tiểu Linh sắc mặt lạnh lùng lấy ra Thiên long ngọc bội, giơ lên cao giọng:

– Nếu các người hiểu được vật này thì hãy mau rút đi!

Giang đầu phu trông thấy Thiên long ngọc bội lập tức quỳ xuống chấp tay khấu bái:

– Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Bọn thuộc hạ của giang đầu phu cũng đều rã rắp quỳ xuống hành lễ.

Tiểu Linh đắc ý nhìn Tiểu Tà không ngờ viên ngọc phôi của Tiểu Tà lại có hiệu lực to lớn như vậy.

Tiểu Linh gằn giọng:

– Chạy đi! Sau này không được làm bậy!

– Dạ!

Giang đầu phu dù cho ương ngạnh đến cỡ nào cũng không dám chống lại Thiên long ngọc bội của hoàng thượng. Đầu hấn không dám ngó lên vẻ mặt rất là sợ hãi.

A Tam kêu lên:

– Chạy nhanh làm gì? Cho dời những tên bất tỉnh về doanh trại điều trị đi!

Giang đầu phu lưỡng lự nhìn Tiểu Linh như xin ý kiến.

Tiểu Linh nói:

– Đem chúng đi cho hết!

Một tiếng dạ lão chạy đến đỡ Dương Kiên dậy, và số còn lại giao cho thuộc hạ nhận lãnh trách nhiệm đưa về doanh phủ.

Tiểu Linh bấy giờ mới thở ra một hơi, vỗ ngực kêu lên:

– Em run quá!

A Tam chọc ghẹo:

– Lúc nãy cô rất uy phong, sao bây giờ lại mỹ miều quá vậy?

Tiểu Linh gượng cười:

– A Tam! Anh thật nhẫn tâm! Em không nói chuyện với anh đâu. Lúc này em sợ đến mồ hôi toát ra ướt áo, thế mà anh còn trêu được?

Hai người đều cười vui vẻ.

Tiểu Tà ra lệnh:

– Hai em mau đem lửa của anh trở về quán.

Về đến quán Thông Thực, mọi người trong quán đều xôn xao bao quanh Tiểu Tà để hỏi thăm.

Tiểu Tà chợt hỏi:

– Tiểu vương gia đi bao lâu rồi?

Tiểu Thất đáp:

– Hơn hai mươi ngày rồi. Lúc Tiểu Tà bang chủ rời kinh thành chưa bao lâu thì hoàng thượng có chỉ dụ sai Siêu vương gia ra quân, nhưng Siêu vương gia tuổi đã già không đi được nên giao cho tiểu vương gia đi thay, em muốn đi theo.

Tiểu Tà cầm ly rượu lên nghĩ mãi không có ý kiến.

Tiểu Thất nói:

– Binh sĩ phiên bang hình như không yếu. Tiểu vương gia đã ba lần đưa tin về việc đánh dẹp biên cương chưa từng có gì khả quan.

Tiểu Tà xua tay:

– Ta biết rồi! Tiểu vương gia cũng hy vọng được ta và các người tham trận.

Tiểu Thất cười:

– Đúng rồi! Tiểu vương gia với chúng ta là chỗ thâm tình. Trong nguy biến đâu có nhau.

A Tam, A Tứ mỉm cười nhìn nhau, hai người này đã đoán được tâm lý của Tiểu Tà lúc nào cũng ví mình mưu lược tài năng như Khổng minh, vậy thì được ra chiến trận là điều thích thú rồi.

Tiểu Tà thấy mọi người vui vẻ như vậy liền quay lại hỏi:

Các người có điều gì vui mà cười đùa vậy?

A Tam, A Tứ làm thinh, Tiểu Linh cười:

– Tiểu Tà! Hình như anh đang mơ màng mưu lược tác chiến? Anh đừng ra trận!

A Tam háy mắt:

– Cũng chưa đến lượt cô phải ra trận đánh giặc, cô sợ gì? Đàn ông bàn chuyện quốc gia đại sự đàn bà không được xen vào!

Tiểu Linh có không đồng ý nhưng sợ mọi người chỉ trích nên nói:

– Được rồi! Không thèm nói đâu!

Tiểu Thất hỏi:

– Tiểu Tà bang chủ! Anh có đi không?

Tiểu Tà nói:

– Sự nghiệp to lớn như vậy anh làm sao vắng mặt được?

Tiểu Linh nháy Tiểu Tà:

– Cái gì là sự nghiệp của anh?

Tiểu Tà cười:

– Tiểu Linh em chưa rõ, giang sơn của hoàng thượng đã thuộc về anh, anh chỉ gửi lại cho hoàng thượng quản lý mà thôi!

Tiểu Linh ngơ ngác:

– Tại sao như vậy?

Tiểu Tà giải thích:

– Lần trước anh vào nội cung cùng với hoàng thượng đánh xí ngầu hoàng thượng đã đem giang sơn ra đánh bạc, anh ăn hết giang sơn của hoàng thượng sau đó anh giao lại cho hoàng thượng quản lý.

Tiểu Thất nóng nảy:

– Nếu vậy anh bằng lòng tòng quân để bảo vệ giang sơn chứ?

Tiểu Tà cười:

– Dương nhiên rồi! Anh đã từng nói bang Thông Thực phải có người làm đại tướng quân. Dù chưa đổ trạng nguyên cũng đi đánh giặc lập công. Nếu em không đi Tiểu vương gia sẽ không yên tâm.

Tiểu Thất cười:

– Em sẽ tận lực giúp sức.

Tiểu Tà nghiêm túc nói:

– Trong lúc tác chiến đừng quên báo danh với kẻ địch, xưng là Dương Tiểu Thất, nói về họ Dương này rất quan trọng.

A Tứ xen vào:

– Càng tốt! Báo danh như vậy làm rõ mặt Tiểu Tà bang chủ! Mai một Tiểu Tà bang chủ ra chiến trường chỉ cần xưng danh hiệu thì bọn giặc sợ đến cõng giáp chạy trốn.

Mọi người cười vui vẻ.

Trong lúc đang bàn công việc, bỗng có một người chạy từ bên ngoài vào báo cáo:

– Tiểu Tà bang chủ! Không xong rồi, bên ngoài có rất nhiều nhân vật đã bao vây quán Thông Thực, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tiểu Tà vẽ mặt trang nghiêm:

– Nhất định Dương Sơn Kiệt đã đến thành Thái Nguyên.

Tiểu Linh không hiểu:

– Không lẽ Dương Sơn Kiệt không kính trọng Thiên long ngọc bội sao?

Tiểu Tà nhếch môi:

– Dương Sơn Kiệt không giết được ta thì không an tâm. Quan trọng là Dương Chính đối với ta còn hy vọng hay không?

Tiểu Linh vội hỏi:

– Tiểu Tà! Anh thật muốn đối phó với Dương Sơn Kiệt sao?

Tiểu Tà nói:

– Không bắt lão hạ mã quy hàng, lão còn tưởng anh sợ lão là khác!

Ngoài cửa một toán người ngựa đã ùn ùn kéo vào, bọn binh sĩ này đều đội nón, còn Dương Sơn Kiệt khí thế rất kiêu căng.

Tiểu Tà đối với hắn rất bực mình!

o O o

Đi với Dương Sơn Kiệt còn có Nhiệm Bá với năm tên hán tử trung niên, y phục màu xám tro, cả bọn cặp mắt đều lạnh dăm dăm, lóa ra những tia lửa như muốn đốt cháy thiên hạ. Đô đốc Lý Thu Sơn cũng có mặt, tay cầm đại đao, múa may lung tung hồng trần áp, đúng là một đội hùng binh.

A Tam cố tình khiêu khích bước ra khinh dễ nói:

– Các vị viếng thăm Thông Thực quán mà bên ngoài trời mưa tuyết rơi lạnh cóng, thật là nhiệt tình! Nhưng ở đây trừ ra bang chủ còn tất cả đều không có ghế ngồi, xin quý khách đứng tạm vậy!

Dương Sơn Kiệt cười gằn:

– Dương Tiểu Tà, người đã gây nhiều tội phạm tốt hơn ngoan ngoãn theo bốn chức về kinh!

Tiểu Tà cười:

– Bốn bang chủ từ trước tới nay không muốn đi lại với quan trường. Ngài muốn thỉnh mời thì phải hỏi tôi có đồng ý đi hay không?

Dương Sơn Kiệt bĩu môi:

– Lần này e rằng không do người muốn. Một tiểu tử của bang phái vô danh lại dám đối đầu với quan phủ sao?

A Tam cười hi hí nói:

– Một đại gian thần như ông có đủ quyền để uy hiếp chúng tôi sao? Thật là

không biết nhục!

Dương Sơn Kiệt sắc mặt hơi biến nói nhanh:

– Các người dám sỉ nhục quan chức chúng ta thì tội khó tha rồi!

Liền phát tay cho bọn thuộc hạ:

– Lên!

Từ sau lưng Dương Sơn Kiệt năm tên áo xám xông lên:

Tiểu Tà quát:

– Đứng lại!

Bọn năm người đều khựng lại, không dám xuất thủ.

Tiểu Tà tiếp:

– Dương Sơn Kiệt! Trong tay ta vẫn còn có Thiên long ngọc bội của hoàng thượng, người dám động thu, tức là khi quân phạm thượng. Tội ấy không thể bỏ qua.

Dương Sơn Kiệt ngẩng đầu lên cười nói:

– Thiên tử phạm pháp cũng phải cùng tội với dân. Dù cho người có Thiên long ngọc bội bốn chức cũng phải tiền trạm hậu tấu. Dương Tiểu Tà! Người đừng nhiều lời, hãy mau chịu trói đi!

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy phạm tội nặng rồi sao?

Dương Sơn Kiệt gần giọng:

– Người giết người phóng hỏa, đáng tội khi quân phạm thượng, hình phạt này là ngu mã phanh thây.

Tiểu Tà giận:

– Dương Sơn Kiệt! Ngươi quá khinh thường tôi rồi! Ngươi tưởng tôi dễ ăn hiếp lắm sao?

Dương Sơn Kiệt nói:

– Chết đến nơi rồi vẫn còn xảo ngôn. Bắt hẩn cho ta.

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã ra tay trước, thân hình như điện xẹt, mắt sáng rực lửa, tấn công vào Dương Sơn Kiệt. Đôi tay giống như hai con linh xà, chưởng vừa phát ra Dương Sơn Kiệt đã á lên một tiếng, miệng trào máu tươi kinh hãi thối lui.

Năm tên y phục màu xám thấy vậy lập tức hợp công chặt tới sau lưng Tiểu Tà.

Một luồng cuồng phong ập tới như bão, không nghĩ cũng biết bọn này quyết tâm hạ sát Tiểu Tà bảo vệ Dương Sơn Kiệt.

A Tam, A Tứ đang ngựa ngáy tay chân, thấy tình hình như vậy hét lên:

– Tiểu Tà bang chủ! Có em đến rồi!

Hai luồng sáng lóa lên, A Tam, A Tứ như hai cánh chim đại bàng chặn đứng thế hợp công của bọn hán tử áo xám.

Lần này bọn thuộc hạ của Dương Sơn Kiệt như gặp một đàn cọp dữ. Chúng không những tiến thoái lưỡng nan mà còn phải nhanh chóng tiếp những miếng đòn như sấm sét.

Riêng Nhiệm Bá tâm thần rối lên, hét một tiếng đôi tay dồn hết sức lực đánh vào lưng A Tam, nhưng A Tứ đã công tới làm cho hắn phải lùi lại.

Dương Sơn Kiệt thấy tình thế không ổn, vội ra lệnh cho bọn thuộc hạ cố gắng bao vây, không cho đối phương tẩu thoát.

Tiểu Tà kích trúng Dương Sơn Kiệt một chưởng làm cho Dương Sơn Kiệt lăn mấy vòng như một cái bánh xe. Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Tà hét lên một tiếng dùng tả thủ trao vào ót Dương Sơn Kiệt vận dụng nội công hất tung lên.

Thân hình Dương Sơn Kiệt bay thẳng lên cao, treo vào một cột cờ trước quán như một con heo sống treo trên nóc cần.

Bên kia A Tam, A Tứ ra sức chống cự với bọn thủ hạ của Dương Sơn Kiệt. Tình thế nghiêm trọng không kém.

Bọn này khá đông A Tam, A Tứ phải dùng phương pháp hợp lực liên hoàn chống đỡ.

A Tam dùng trao kích vào Nhiệm Bá, đồng thời di chuyển cước bộ rất nhịp nhàng khổng chế sau lưng lão.

Phạch!

A Tam tung chân đá trúng một tên áo xám té liểng xiểng, trái lại A Tam cũng bị Nhiệm Bá phản công thiếu chút nữa đâm đầu vào người A Tứ/.

A Tam lăn trên đất một vòng đã tung người dậy, trợn mắt nhìn Nhiệm Bá nói:

– Lão đầu tử! Người cố tình đánh lén sao?

Miệng hỏi hai tay tiếp tục kích tới, một cương một nhu, cố ý trả lại đòn công vừa xong của Nhiệm Bá.

Nhiệm Bá cảm thấy chưởng lực kỳ diệu phi thường, cộng với sự tức giận của A Tam, chưởng pháp áp tới nặng như núi cũng không dám chống đỡ, né sang một bên thừa cơ trả đòn.

Vì thế mà chưởng thế của A Tam bị lệch không chính xác.

A Tam cười nhạt:

– Cái mạnh nhỏ mọn ấy lúc mười mấy tuổi ta đã biết rồi, hãy đường trường giao đấu đừng có núp lén phản công!

Nhiệm Bá cười hất lên một tiếng, chân trái trở ngược lại như đá giò lái, kích thẳng vào A Tam.

Thật là một pha đụng chạm mãnh liệt, chiêu này phải nói kẻ thắng thế là nhờ vào nội lực cao thâm mới hóa giải được.

Nhưng lúc đó A Tứ đã phóng tới giải nguy. Trong lúc A Tam chưa biết cách nào chống đỡ thì A Tứ đã dùng cước đá vào Nhiệm bá một đòn chí tử.

Nhiệm bá không kịp thu hồi chiêu thức vừa phát ra để né tránh, bị văng bổng vào tường.

A Tam cũng không dừng tay, quay ngược về phía bọn hán tử áo xám, đang công tới A Tứ để trả thù cho Nhiệm Bá.

Năm tên áo xám võ công thuộc vào hàng đầu linh, hợp công vây đánh A Tứ. Không may A Tứ bị một chưởng trúng sau lưng.

Chiêu này tên áo xám đã dùng toàn lực để trả thù, A Tam vội vã xuất chiêu ngăn cản hai tên áo xám phóng tới cứu mạng cho A Tứ.

A Tam xuất một lúc toàn những chiêu bá đạo tuy không lợi hại nhưng lại làm cho đối phương chóa mắt, không dám xông vào. Qua một lúc, A Tam mới sử dụng bảy chiêu trong công phu Thập bát la hán đánh hai tên áo xám té nhào, gãy xương thịt nát, mê man ngất xỉu.

A Tam nóng nảy như vậy là lo cho tánh mạng của A Tứ, vì thấy A Tứ té xuống đất đôi mắt đỏ như lửa.

A Tam sợ hãi la lên:

– A Tứ!

Tiếng nói chưa dứt, A Tứ đã quay đầu ngoái lại, giống như một con rùa cười:

– Nóng làm gì. Ta chưa chết mà. Người khóc rồi sao? Tình cảm dù đậm đà đến đâu cũng không phải đem ra biểu diễn trong lúc này.

A Tam nhất thời bị A Tứ trêu ghẹo biết A Tứ chưa bị thương cười hà hà nói:

– Mẹ kiếp! Có gan biểu diễn lại một lần nữa cho ta xem! Ta sẽ không cứu giúp người nữa!

A Tam biết A Tứ bị kích trúng lưng, nhưng tại sao không bị thương?

Trong lòng đang nghi ngờ quay lại bọn người áo xám thì thấy nơi cổ hai tên áo xám đã bị nhị đao kích trúng, chết ở tư thế ngơ ngác. Hiểu ra thì chiêu này không ai khác chính là Tiểu Tà đã phóng phi đao cứu mạng cho A Tứ.

A Tam cười:

– Có Tiểu Tà bang chủ ở đây thì bất cứ tình thế nguy kịch đến đâu cũng qua khỏi.

Chỉ qua một trận đấu ngắn ngủi, Dương Sơn Kiệt và đám thuộc hạ đã bị tổn

hại thê thảm, kẻ chết người bị thương.

Tiểu Tà phấn khởi, mải truy tìm mấy tên thuộc hạ của Dương Sơn Kiệt nên cũng quên mất Dương Sơn Kiệt giờ này đang bị treo trên cột cờ.

Bỗng thấy có một bóng đen từ đâu bay tới, hướng về Dương Sơn Kiệt nhẹ nhàng đưa tay đỡ Dương Sơn Kiệt xuống.

Người hắc y này công phu tuyệt đỉnh, hành động không nhanh không chậm, tuyệt đối không phải là người tầm thường.

Rõ ràng hắn đã sử dụng công phu Phiêu lạc đại môn ỨC ĐỈNH để cứu Dương Sơn Kiệt.

Hắc y lão nhân đặt Dương Sơn Kiệt xuống đất nói nhỏ một câu:

– Mau rút lui! Đêm nay canh ba bàn tiếp!

Dương Sơn Kiệt chưa kịp trả lời, người hắc y đã bay trên vòng ỨC ĐỈNH biến mất.

Người này đến như một cơn gió và đi như sương mù. Võ công chứng tỏ cao đến mức khó lường. Không biết hắn là người hay ma xuất phát từ môn phái nào.

Hắn là ai? Tại sao phải cứu Dương Sơn Kiệt? Nghe hắn nói hình như trước đã quen với Dương Sơn Kiệt, hoặc ít ra hắn và Dương Sơn Kiệt đã có mối quan hệ nào đó.

Tiếng nói của hắn hình như là mệnh lệnh chỉ huy Dương Sơn Kiệt. Điều đáng ngờ cho giới võ lâm là võ công của hắn đã đến mức siêu quần cái thế.

Võ công của hắn tương đương với Tiểu Tà. Trong thiên hạ trừ Võ Sĩ ra thì còn có ai có đủ uy lực đối kháng với Tiểu Tà. Thực tế Tiểu Tà hiện nay còn có địch thủ đáng gờm.

Dương Sơn Kiệt không dám tiếp tục gây chiến, vì hắn không thể trái ý người hắc y lập tức ra lệnh:

– Rút lui!

Bọn vệ binh như được thả lỏng, vội thu hồi binh khí quay người chạy trốn.

Tiểu Tà không đuổi theo đắc ý cười lớn:

– Ha ha! Đường đường là một thống lĩnh cấm vệ binh mà cũng có ngày phải chạy trốn sao? Thật là nhục nhã!

Dương Sơn Kiệt không trả lời, sắc mặt trang nghiêm, lẻo đẻo theo sau đoàn quân, trong lòng căm hận, thể nhất định có ngày cầm quân tróc nã Tiểu Tà giết cho được Tiểu Tà mới hả.

o O o

Cơn gió nhẹ thổi qua phiêu động bức rèm nơi cửa có một căn phòng của ngôi

biệt thự tại sườn núi.

Hắc y lão nhân nhẹ bước trên thảm cỏ, đi vào phòng.

Bên trong có tiếng nói của Dương Sơn Kiệt vọng ra:

– Người đến rồi sao?

Không có tiếng trả lời.

Nhưng loáng mắt trong sơn phòng đã có hai bóng người đó là Dương Sơn Kiệt và hắc y lão nhân.

Người hắc y hỏi:

– Anh có bị thương nặng lắm không?

– Có thể!

– Để ta thử xem!

Dương Sơn Kiệt không từ chối, để cho người hắc y xem xét toàn thân và giải huyết đạo.

Không lâu người hắc y đã điểm tám huyết đạo làm cho Dương Sơn Kiệt ỏi ra một búng máu bầm. Người hắc y cười thân mật, tay phải tiếp tục đề khí đưa nội lực vào thân thể Dương Sơn Kiệt.

Độ một tuần trà công phu, người hắc y hỏi:

– Anh cảm giác trong người như thế nào rồi?

Dương Sơn Kiệt chưa được giải huyết lại được truyền chân khí, chân tay cảm giác không còn đau đớn nữa vui vẻ nói:

– Khỏe nhiều rồi!

Người hắc y lúc này nở một nụ cười thâm kín, kéo ghế ngồi đối diện:

Dương Sơn Kiệt nói:

– Bỏ chức không giết được Dương Tiểu Tà thì không làm người!

Căn cứ cử chỉ lời nói của hai người này, rõ ràng bên trong có một sự liên hệ rất mật thiết.

Người hắc y nói:

– Thống lãnh nóng lòng diệt trừ Dương Tiểu Tà sao?

Dương Sơn Kiệt nói:

– Người mau giúp ta cử mười tên cao thủ giết chết Tiểu Tà lập tức.

Người hắc y điềm tĩnh:

– Thống lãnh! hôm nay ông bị thiệt thòi như vậy mà vẫn còn chưa tỉnh sao?

Dương Sơn Kiệt rầu rĩ:

– Vì vậy ta mới cần người giúp sức!

Người hắc y vẫn thần nhiên:

– Theo ý thống lãnh thì con người của Dương Tiểu Tà như thế nào?

Dương Sơn Kiệt nhận xét:

– Một con người kỳ lạ, muốn giết hắc cũng không phải dễ!

Người hắc y vuốt râu:

– Có lẽ đúng như vậy!

Dương Sơn Kiệt nói:

– Nhưng đối với bản lĩnh của người thì việc giết Tiểu Tà dễ như trở bàn tay.

Người hắc y cười:

– Ngài quá đề cao tôi rồi!

Dương Sơn Kiệt giật mình:

– Tại sao vậy? Luôn cả người cũng không phải đối thủ của hắc sao?

Người hắc y không tỏ vẻ tự đắc, vẫn bình tĩnh:

– Muốn đấu với hắc tôi chưa chắc đã thắng, nhất là thủ pháp phi đao của hắc, xưa này đã nhiều người từng biết công phu này mà vẫn không tránh khỏi.

Dương Sơn Kiệt tỏ vẻ thất vọng:

– Nếu thật như vậy thì hắc làm cản trở công việc của bốn chức thì biết phải làm sao? Người có phương pháp nào giúp đỡ ta chăng?

Người hắc y chưa kịp trả lời thì Dương Sơn Kiệt đã vỗ đùi nói:

– Đúng rồi! Chúng ta có thể dùng thuốc độc!

Người hắc y cười:

– Cũng không được. Trong trời đất này hắc chỉ sợ Hắc huyết thần âm còn các chất độc khác hắc không sợ.

Dương Sơn Kiệt nghĩ không ra kế thử dài:

– Tại sao trong thiên hạ lại có người kỳ lạ như thế? Không lẽ chúng ta chịu thua hắc sao?

Người hắc y mỉm cười:

– Ngài đừng nản chí! Tôi sẽ có kế hoạch an bài!

Dương Sơn Kiệt mở to đôi mắt mừng rỡ nói:

– Kế gì vậy?

Người hắc y nói:

– Dương Tiểu Tà tuy được liệt vào hàng cao thủ nhưng cũng còn có một chứng bệnh. Ngài không chọc hắc thì hắc cũng làm biếng chọc ngài. Thực tế mà nói tôi cũng đồng ý nhường Thái Nguyên cho hắc ung dung tự tại. Và điều này với

chúng ta đã không có trở ngại gì.

Dương Sơn Kiệt không ý kiến nói:

– Theo người thì chuyện hấn làm nhục ta phải xử lý như thế nào để khỏi mất thể diện?

Người hắc y nói:

– Làm theo cách cu. Cứ buông tha cho hấn, chờ sự việc êm xuôi mới đem toàn lực ứng phó.

Dương Sơn Kiệt nói:

– Nhưng ta bị sỉ nhục làm sao nhần nại đây?

Người hắc y nhìn Dương Sơn Kiệt dăm dăm nói:

– Kế hoạch tương lai không vì một chuyện nhỏ mà bỏ qua được sao?

Dương Sơn Kiệt cắn răng:

– Mẹ kiếp! Thôi cứ để hấn sống thêm một thời gian nữa đợi việc lớn thành công rồi sẽ xé xác hấn ra cũng chẳng sao.

Rốt cuộc hai người đang bàn luận chuyên gì đây? Chuyện gì mà Dương Sơn Kiệt phải gác lại mối hận thù để chịu nhục? Dĩ nhiên không phải là chuyện không quan trọng.

Người hắc y hình như đã khuyên can được Dương Sơn Kiệt ôn tồn nói:

– Thống lãnh phải giả cách bệnh nặng và phải trở về kinh đô. Dù cho ai có bức xúc công việc của ngài cũng không trách cứ ngài được. Đợi thương thế ngài bình phục sẽ tìm cách tiêu với hoàng thượng thu hồi Thiên long ngọc bội sau đó mới tính chuyện truy nã Dương Tiểu Tà.

Dương Sơn Kiệt không hiểu:

– Đó là mục đích gì?

Người hắc y nói:

– Kỳ Chánh là hoàng đế uy quyền tại thủ, tại sao lại trao Thiên long ngọc bội cho Tiểu Tà? Như vậy Kỳ Chánh là một ông vua thiên vị không đúng đắn. Thâu hồi Thiên long ngọc bội tức là đổi lỗi cho Kỳ Chánh. Thống lãnh ngài nghĩ sao?

Dương Sơn Kiệt nói:

– Ta sẽ theo kế hoạch của người mà hành động!

Người hắc y cười:

– Nhưng thống lãnh chớ giả bị thương quá nghiêm trọng làm cho Dương công công bối rối, dẫn đến chuyện không cần thiết.

Dương Sơn Kiệt cười:

– Ta sẽ cẩn thận, như vậy sau này chúng ta sẽ tiếp tục liên hệ thường xuyên

để tin tức thông báo dễ dàng.

Tiếng cười nhẹ vang xa.

Người hắc y như một bóng ma, phóng qua cửa sổ biến mất.

o O o